

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **H.**, bytom H.H., zast. *JUDr. J.*, advokátom so sídlom AK M., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Rožňava** so sídlom Šafárikova č. 71, 048 01 Rožňava o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. marca 2009 č. k. 2Sp 27/2008-25, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. marca 2009 č. k. 2Sp 27/2008-25 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím zo dňa 10. októbra 2008 č. sp. 2008/00072, ev. č. 2008/001865 odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 503/2003 Z.z.“) a v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z. na vrátenie vlastníctva k pozemkom, poprípade na priznanie práva na náhradu za pozemky zapísané v Pzkn. vl. č. X. a č. X. v katastrálnom území H. a požadované navrhovateľkou podľa zák. č. 503/2003 Z.z.

Odporca ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že Finančný odbor Okresného národného výboru v Rožňave na žiadosť Štátneho rybárstva n. p. v Stupave, podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 1 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora, vydal dňa 28.06.1963 s právoplatnosťou 15.08.1963 rozhodnutie č. Fin. 88/ev.19/H/1962 máj, ktorým uvedené nehnuteľnosti v katastrálnom území H. prešli do vlastníctva Čsl. štátu – do správy Štátneho rybárstva n. p. v Stupave.

Tieto nehnuteľnosti tvoria od roku 1954 súčasť vodného diela Rybníky ako stavbu vybudovanú vo verejnom záujme a sú v súčasnosti zapísané na LV č. X. ako vodná plocha.

Nariadenie vlády č. 15/1959 Zb. sa vzťahovalo na veci vo vlastníctve fyzických alebo súkromných právnických osôb, ktoré užívali na plnenie svojich úloh organizácie socialistického sektora, na základe nájomného, alebo iného právneho pomeru vzniknutého pred účinnosťou tohto nariadenia. Tento právny titul prechodu pozemkov na štát nie je uvedený v ustanovení § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., čím navrhovateľka nespĺnila povinné podmienky § 3 citovaného zákona, ale naopak je výslovne uvedený ako reštitučný titul v zákone č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd.

Napriek prechodu nehnuteľností do vlastníctva štátu dňom právoplatnosti rozhodnutia o zoštátnení, dochádzalo k vydaniu dedičských rozhodnutí, ktorými právni nástupcovia mali nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti.

Právnym nástupcom Štátneho rybárstva n. p. v Stupave sa stal Východoslovenský rybársky podnik š. p. Michalovce. Delimitačným protokolom z 27.4.1997 Východoslovenský rybársky podnik š. p. Michalovce odovzdal nehnuteľnosti Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave a následne kúpnu zmluvou z roku 1998 odpredal fyzickým osobám.

Záverom sa odporca odvolal na právny názor Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého reštitučné tituly ako dôvody na navrátenie vlastníctva sú v zák. č. 503/2003 Z.z. taxatívne uvedené a je neprípustné ich rozšírenie o iné dôvody.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na krajský súd opravný prostriedok zo dňa 12.11.2008 označený ako odvolanie.

Krajský súd ako súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom navrhovateľky, nakoľko je v zmysle § 250q ods. 2 O.s.p. vydané v súlade so zákonom.

Ďalej vo svojom odôvodnení sa stotožnil s úvahami odporcu a následne s citáciou ustanovení § 2 ods. 1 a § 3 ods. 1 až 7 zák. č. 503/2003 Z.z. krajský súd uviedol, že ustanovenie § 3 obsahuje taxatívny výpočet reštitučných titulov ako dôvodov pre navrátenie vlastníctva k pozemkom. Podľa právneho názoru krajského súdu, pretože *„v danom prípade k odňatiu vlastníckeho práva k pozemkom, na ktoré si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok podľa zákona, nedošlo na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia, a ani na základe iných reštitučných dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 3 zákona, ale došlo k zoštátneniu predmetného nehnuteľného majetku rozhodnutím bývalého finančného odboru ONV v Rožňave zo dňa 28.6.1963, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.8.1963 na základe Vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a ustanovenia § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka ... súd opravnému prostriedku navrhovateľky nemohol vyhovieť.“*

Vo vzťahu k žiadosti právneho zástupcu navrhovateľky o odročenie pojednávania krajský súd uviedol, že krajský súd už dňa 06.03.2009 raz odročil pojednávanie na žiadosť právneho zástupcu, a tento tak mal podľa krajského súdu dostatok času na návštevu štátneho archívu v Rožňave, a teda na obstaranie si prípadných listín, s ktorými sa chcel oboznámiť.

III.

Odvolanie navrhovateľky

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 20.04.2009 (č. 1. 35) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie s odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Právne závery krajského súdu, že navrhovateľka mohla reštitúciu uplatniť v zmysle dôvodov uvedených v zákone č. 403/1990 Zb. sú podľa navrhovateľky nezákonné. Ďalej sa navrhovateľka vysporiadala s dôvodmi, prečo nepodala návrh podľa zákona č. 403/1990 Zb.

Takisto označila konanie Východoslovenského rybárskeho podniku, š. p., Michalovce v roku 1994 na vklad vlastníckeho práva k pozemkom dotknutým jej žiadosťou za nezákonné z toho dôvodu, že s účinnosťou od 01.11.1990 bolo zrušené tak vládne nariadenie č. 15/1959 Zb. ako aj vyhláška č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Ďalej navrhovateľka v odvolaní tvrdila, že jej reštitúcia je dôvodná, lebo vychádza z ust. § 3 ods. 1 písm. m) a n) zák. č. 503/2003 Z.z.

Podľa § 3 ods. 1 písm. m) a n) zák. č. 503/2003 Z.z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

m) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,

n) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady.

Navrhovateľka najmä poukazovala, že nebol v reštitučnom konaní preukázaný užívací dôvod k požadovaným pozemkom napríklad vo forme nájomnej zmluvy na poľnohospodársku pôdu podľa § 2 ods. 1 vládneho nariadenia č. 15/59, ani pokus o odkupovanie nehnuteľností v zmysle § 4 cit. vládneho nariadenia č. 15/59 alebo v prípade vyvlastnenia, že bolo rozhodované o náhrade za zoštatnené pozemky. Na základe uvedeného sa navrhovateľka domnieva, že rozhodnutie Finančného odboru z roku 1963 bolo vydané v rozpore so zákonom.

Podľa § 4 ods. 1 vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora nájomca môže najatú vec kúpiť, ak ju nevyhnutne potrebuje na plnenie svojich úloh. Predmetom kúpy môžu byť len veci hnutel'né v cene najviacej 10 000 Kčs a veci nehnuteľné najviacej 50 000 Kčs.

Podľa § 4 ods. 2 vlád. nar. č. 15/1959 Zb. na platnosť kúpnej zmluvy je potrebný súhlas kompetentného orgánu.

Podľa § 4 ods. 3 vlád. nar. č. 15/1959 Zb. platí, že ak nedôjde ku kúpe, rozhodne na žiadosť nájomcu o prechode najatej veci do socialistického vlastníctva a o náhrade kompetentný orgán.

Z uvedeného dôvodu malo dôjsť zo strany orgánov štátnej moci k hrubému zneužitiu vtedy platných predpisov, čo by malo podľa navrhovateľky založiť jej reštitučný nárok.

Ďalej sa navrhovateľka odvolala na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2/01 (bol priložený k návrhu), ktorý mal podľa navrhovateľky riešiť obdobnú vec a tento nález je v celom rozsahu aplikovateľný aj na prejednávanú vec, nakoľko v tom čase existovala spoločná Československá republika a aj reštitučné zákony boli spoločné do rozdelenia Československej republiky na samostatné štáty.

Záverom žiadala napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia odporcu (č. I. 46) zo dňa 28.04.2009 vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962máj zo dňa 28.06.1963 prešetril Okresný súd v Rožňave rozsudkom sp. zn. 10 C 156/01-178, ktorým potvrdil, že uvedené rozhodnutie z 28.06.1963 je právoplatné a vykonateľné dňa 15.08.1963.

Ďalej tento okresný súd potvrdil, že nehnuteľnosti, uvedené v rozhodnutí zo dňa 28.6.1963 dňom právoplatnosti (15.08.1963) prešli do vlastníctva štátu v správe Štátneho rybárstva.

Zápis nehnuteľností do katastra na základe rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962máj zo dňa 28.06.1963 bol prešetrovaný prokurátorom s tým, že tento podnet bol odložený na prešetrovanie zápisu nehnuteľností do katastra, nakoľko nezistil dôvod na podanie protestu.

Ďalej odporca zdôraznil, že dňa 02.10.1990 schválilo Federálne zhromaždenie ČSFR zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.11.1990. Zákon sa vzťahoval aj na následky majetkových krívd spôsobených odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora. Reštitučný nárok podľa zákona č. 403/1990 Zb. v znení noviel a doplnkov bolo možné uplatniť v lehote 6 mesiacov od účinnosti zákona tzn. do 30.4.1991. Avšak, podľa odporcu navrhovateľka nevyužila ustanovenia zákona č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd.

Záverom odporca požiadal o potvrdenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1

O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 214 ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že podanie odvolania nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 219 O.s.p. ods. 1 ako vecne správny z nasledovných dôvodov potvrdil.

Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených odporcom.

Z priloženého administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľka si podaním zo dňa 22.12.2004 postupom podľa zák. č. 503/2003 Z.z. uplatnila právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle § 5 zák. 503/2003 Z.z. evidovaných v k. ú. H., pričom navrhovateľka uviedla ako reštitučný titul „vyvlastnenie bez náhrady“.

Preto základnou otázkou, ktorú účastníci riešili v predchádzajúcom správnom a následne aj v súdnom konaní, je to, či navrhovateľka svedčí nárok sa dovolávať práva na postup podľa zák. č. 503/2003 Z.z. Táto otázka je spojená s existenciou zákona č. 403/1990 Zb., lebo v zmysle argumentácie odporcu sa navrhovateľkou uvádzaný reštitučný titul nachádza iba v tomto zákone. Naopak navrhovateľka sa bránila v odvolaní tým, že „Vzhľadom na to, že ide o poľnohospodársku pôdu som ja alebo moji právni predchodcovia alebo iné dotknuté osoby, reštitúciu mohla uplatniť nielen v zmysle zák. č. 403/1990 Zb. ... ale aj v zmysle zák. č. 229/91 Zb. ... ako aj podľa zák. č. 87/91 Zb. a zák. č. 503/2003 Z.z. ...“.

Podľa § 1 zákona č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd sa [tento] zákon vzťahuje na následky majetkových krívd spôsobených fyzickým a súkromným právnickým osobám odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľným, prípadne hnutel'ným veciam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektoru, podľa zákona č. 71/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorého súkromného domového majetku, a znárodnením zoštátnením na základe výmerov niektorých odvetvových ministerstiev, vydaných po roku 1955 a odvolávajúcich sa na znárodňovacie predpisy z roku 1948. Za odňatie vlastníckeho práva podľa tohto zákona sa považuje aj prechod vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy podľa § 4 ods. 1 a 2 vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb.

Naopak podľa § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, poprípade neboli vydané podľa § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pričom v procese navrátenia musí byť preukázané, že ide o pozemky, ktoré tvoria alebo poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria v zmysle § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo tvoria lesný pôdny fond v zmysle zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch.

Najvyšší súd hore uvedené ustanovenie a samotný účel zák. č. 503/2003 Z.z. dlhodobo interpretuje (napríklad rozhodnutie sp. zn. 5Sž-o-KS 1/2005) v tom duchu, že má umožniť oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v lehote určenej v ust. § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01.01.2004 a skončí dňa 31.12.2004.

Navrhovateľka prostredníctvom svojej hore uvedenej argumentácie obhajovala záver, že zák. č. 503/2003 Z.z. bol prijatý zákonodarcom ako univerzálny reštitučný zákon pre všetkých, ktorí si chcú uplatniť nároky, ktoré si neuplatnili (z rôznych) dôvodov podľa predchádzajúcich reštitučných zákonov (zák. č. 403/1990 Zb., zák. č. 87/91 Zb. alebo zák. č. 229/91 Zb.). Avšak takýto úmysel zákonodarca v žiadnom prípade pri prijatí zák. č. 503/2003 Z.z. prostredníctvom svojho ust. § 1 nesignalizoval, lebo išlo iba o znovuo tvorenie procesov nápravy majetkových krívd, ktoré neboli uspokojené pri pozemkov podľa zák. č. 229/1991 Zb., poprípade podľa § 37 až 39 zák. č. 330/1991 Zb.

Najvyšší súd tu zdôrazňuje, že v rámci reštitučných konaní nie je dôležitý druh vydávaného majetku, ale reštitučný titul, ktorá mal spôsobiť jednotlivcovi v predchádzajúcom režime krivdu vo forme majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Preto zákonodarca prijal také množstvo rôznorodých právnych predpisov týkajúcich sa zmiernenia uvedených krívd, ktoré

sa odlišovali druhom majetku alebo činnosti, okruhom oprávnených osôb, oprávneného orgánu ako aj konkrétneho spôsobu zmiernenia krivdy.

Obdobne bolo konštatované aj v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžo 7/2008 vo vzťahu k aplikácii zák. č. 229/1991 Zb. *„Pokiaľ navrhovateľky tvrdili, že nehnuteľnosť prešla na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez náhrady alebo znárodnením nepredložili dôkazy ani nenavrhli také dôkazy, z ktorých by ich tvrdenia vyplývali. Na základe skutkových zistení v danej veci bolo preukázané, že žiadané nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v dôsledku rozhodnutia Rady ONV v P. podľa § 4 ods. 3 vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 9 ods. 1 vyhlášky č. 88/1959 Ú.v., ktorý právny dôvod prechodu na štát alebo inú právnickú osobu reštitučný zákon v právnej norme § 3 neustanovuje.“*

Preto sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s argumentáciou navrhovateľky, že *„Vzhľadom na to, že ide o poľnohospodársku pôdu som ja alebo moji právni predchodcovia alebo iné dotknuté osoby, reštitúciu mohla uplatniť nielen v zmysle zák. č. 403/1990 Zb. ... ale aj v zmysle zák. č. 229/91 Zb. ...“* ale si ju mohla uplatniť vzhľadom na reštitučný titul iba podľa zák. č. 403/1990 Zb. Nakoľko tak neučinila, bol správny názor odporcu, ktorý potom riadne potvrdil krajský súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ako odvolací súd môže preskúmať nedostatky rozhodovania krajského súdu iba v tých medziach, ktoré navrhovateľka vymedzila v svojom opravnom prostriedku. Argument, ktorý by mal mať oporu náleze Ústavného súdu cudzieho štátu, konkrétne Českej republiky sa však v opravnom prostriedku z 12.11.2008 nenachádza. Bez ohľadu na túto skutočnosť sa odvolací súd ako s možným rozhodovacím podnetom podrobne oboznámil s obsahom priloženého nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2/01 zo dňa 19.11.2001.

Najvyšší súd však musí navrhovateľku upozorniť, že skutkový stav opísaný v uvedenom náleze (právny predchodca sťažovateľa bol členom JRD a z toho dôvodu bol povinný svoje pozemky združiť do spoločného družstevného užívania, ktoré však namiesto toho boli „vypustené“ zo spoločného družstevného hospodárenia) ale aj právny stav (§ 9

ods. 1 vyk. vyhlášky namiesto § 11 tejto vyhlášky) je značne odlišný od prejednávanej veci. Preto Najvyšší súd nemohol uvedený nález využiť ako podnet na rozhodovanie.

Z uvedeného dôvodu sa nemohol Najvyšší súd stotožniť s názorom navrhovateľky, že jej reštitúcia vychádza z ust. § 3 ods. 1 písm. m) a n) zák. č. 503/2003 Z.z.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd mohol iba konštatovať, že krajský súd v svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu.

Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľkou uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľky a stanoviska odporcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 5Sž-o-KS 1/2005 a 1Sžo 7/2008, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), a preto s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava reštitučných nárokov je spojená

s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 17. augusta 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová